

гласи: † Καὶ οἶδα μὲν, ὅτι τὸ ἐγχείρημα μέγα καὶ τολμηρὸν μοι ἐστὶ καὶ τοσοῦτον, ὅσον ἂν τις τῶν ἀδυνάτων, κατατολμήσῃ ἐφάψασθαι· εἰ γὰρ τὸ καλεῖσθαι μὲν δοῦλον τῆς βασιλείας σου ἐν εὐχῇ λόγῳ ποιοῦμαι, πῶς ἂν ἀναφορᾷ λόγον προσφέρω αὐτῶν; ἐπεὶ δὲ ἀνέχῃ καὶ τῶν μικρῶν ὑπακούειν λόγου οἷα χριστομίμητος [cod.: χρεῖστο —], διὰ τοι τοῦτο καὶ αὐτὸς ὡς δοῦλος φυσικὸς καὶ μικρὸς ἀποτολμῶν ἀναφέρω τῇ βασιλείᾳ σου καὶ δέομαι καὶ τῶν [?] καλῶν αὐτῶν διὰ τοῦ ἐλέου σου, ἵνα συμπαθήσῃ τὸν δοῦλον σου καὶ ἔλθῃ ἐνταῦθα ὅπως παραλάβῃ.

Писмото изглежда завършено и трѣбва да се свѣрже, очевидно, съ стиховетѣ, които следватъ непосредствено следъ него. Неизвестниятъ византийски книжовникъ пише на бѣлгарския владѣтель, че ако и да съзнавалъ колко голѣмо и дрѣзко е за него начинанието (ὅτι τὸ ἐγχείρημα μέγα καὶ τολμηρὸν μοι ἐστὶ) — именно да напише подобни стихове и да ги поднесе на владѣтеля — все пакъ той дрѣзналъ да се залови съ това. Ако въ молба той се зовѣлъ „робъ на царя“ (δοῦλον τῆς βασιλείας σου), какъ да не поднесе похвално слово за тѣхъ (двамата), сиречь за Иванъ Асѣня II и Ирина? Тѣй като царѣтъ, бидейки подражателъ Христовъ, държи да чуе слово и отъ „малкитѣ“, то той, като неговъ „естественъ робъ“ (ὡς δοῦλος φυσικὸς), е дрѣзналъ да му поднесе това и да го помоли да го дари, споредъ милостъта си, съ нѣкои блага, да се смили надъ него и да го награди. Очевидно, това е билъ нѣкакъвъ византийски поетъ, можеби измежду гърцитѣ въ подвластнитѣ на бѣлгарския царъ земи. Ласкателтъ византиецъ не забравилъ да пошепне, че се надѣва да бже удостоенъ съ нѣкаква награда отстрана на царя за своята творба. Стиховетѣ сж занимливи и като изразъ на тежненията къмъ бѣлгарския дворъ, зародени всрѣдъ византийски книжовници.

VI. За последната година отъ царуването на царъ Иванъ Асѣня II съвременниятъ западенъ писателъ Albericus, monachus Trium Fontium⁷⁹⁾, съобщава: A. 1241. Ante paucos annos quidam bonus magister et sapiens venit Contantinopolim. Qui rogatu quorundam per suas incantationes coegit demonem respondere sibi certa et vera, cui demon tale dedit responsum: Rex inimicos | Perdet iniquos | Non per amicos | . Quo dicto demon

⁷⁹⁾ Вж. MGH, SS XXIII, p. 949, 7—18, ad a. 1241.